

Maandag 16 december 1918 – enige editie

De koningin heeft de volgende telegrammen ontvangen:

De inwoners van Venray, in protestvergadering bijeen tegen het annexionistisch drijven van sommige buitenlandse bladen en de mogelijke deelneming van enkele gedegenereerde Nederlanders, geven uiting aan hun diepe verontwaardiging over dit streven om een afscheiding van Limburg uit het Nederlandse staatsverband te bevorderen; ze bieden uwe majesteit de eerbiedige verzekering van hun onwankelbare trouw en meest hechte verknochtheid.

Het comité van actie der R. K. werklieden-, middenstands- en landbouworganisaties.

De Koninklijke zangvereniging Roermonds mannenkoor betuigt onder jubelende geestdrift trouw en onderdanigheid aan uwe majesteit en protesteert met alle macht tegen elke scheiding van enig deel der provincie Limburg van ons dierbaar vaderland.

Het bestuur der R. K. middenstandsvereniging de Hanze voor Thorn en omstreken spreekt namens de vereniging zijn grote verontwaardiging uit over de Belgische annexatieplannen en betuigt zijn onwankelbare trouw aan vaderland en vorstenhuis.

De te Sint-Pieter opgerichte burgerwacht voelt behoefte, uiting te geven aan haar gevoelens van trouw en verknochtheid aan uwe majesteit en drukt de vurige wens uit, niets anders dan Nederlandse Limburgers te blijven.

Nederland en België.

Havas seint ons op 14 december uit Brussel:

Ten opzichte van het bericht van Reuter, volgens hetwelk de regering aan Nederland zou hebben verzocht, om faciliteiten toe te staan voor het transport van oorlogsmateriaal door de Schelde, menen wij (dat is het agentschap Havas) te weten, dat de Belgische regering door middel van een nota aan de Nederlandse regering heeft medegedeeld, dat het materieel en de voorraden van de Belgische steunpunten, die in Frankrijk en Engeland tijdens de oorlog zijn aangelegd, naar België zijn en zullen worden teruggebracht over de Schelde. Hetzelfde zal het geval zijn met de gemilitariseerde werklieden van Havre en Engeland.

De Nederlandse regering (zo beweert Havas nog) zou niet kunnen beproeven zich tegen de doorvaart over de Schelde te kanten, zonder zich in tegenspraak te brengen met zichzelf, daar zij het terugtrekkende Duitse leger heeft gemachtigd, door Limburg te trekken.

Onze correspondent te Brussel seint ons:

Het ministerie van buitenlandse zaken publiceert in de Belgische pers de volgende verklaring.

Verscheidene Belgische bladen hebben een mededeling van het Nederlandse gezantschap gepubliceerd, waarin de overwegingen uiteengezet worden, die bij de Nederlandse regering hebben voorgezeten, toen ze verlof gaf tot de doortocht van Duitse troepen door Limburg.

Volgens deze mededeling zou de wapenstilstand de toestand ingrijpend hebben gewijzigd, zowel feitelijk als rechtelijk.

Daar de voorwaarden, door de Duitsers aanvaard, een hervatting van de oorlog onmogelijk maakten, waren er geen motieven meer om de troepen van de oorlogvoerenden op neutraal gebied te interneren.

Hiertegenover moet het volgende worden opgemerkt:

1. Rechtens is de wapenstilstand eenvoudig een staking van de vijandelikheden, die geenszins hun hervatting uitsluit en geen einde maakt aan de oorlogstoestand.
2. De 12^e november 1918 verleende de Nederlandse regering machtiging tot de doortocht aan de Duitse troepen door Limburg, zonder voorafgaand overleg of machtiging van de geallieerde regeringen. Intussen nam men in een nota aan de Belgische gezant in Den Haag de volgende beslissing: de Nederlandse minister van buitenlandse zaken verklaarde de Belgische militairen, die sedert 1914 in Nederland waren geïnterneerd, niet vrij te kunnen laten, zonder voorafgaande goedkeuring van de Duitse regering.
3. Volgens artikel twee van de 5^e conventie van Den Haag was de Nederlandse regering gehouden de Duitse troepen te interneren, die op haar gebied werden binnengelaten. De Nederlandse regering zal niet betwisten, dat deze verplichting haar op de 12^e november bij voortduring bond, niettegenstaande de wapenstilstand, aangezien zij zich op dezelfde dag op dat artikel 2 tegenover België beriep om haar weigering te rechtvaardigen om de geïnterneerde Belgen vrij te geven. De Nederlandse regering heeft steeds verklaard, dat zij bij de doortocht van Duitse troepen door Limburg vooral in het belang van België handelde.

Maar, als men zich op militair standpunt plaatst, is het onbetwistbaar, dat deze kunst de Duitsers in de gelegenheid stelde, een aanzienlijke troepenmacht aan de gevangenneming te onttrekken, en ook goederen. De schatting van de Duitse troepen, die door Limburg zijn getrokken, varieert van 70.000 tot 120.000. Volgens de Belgische generale staf, is het hele vierde Duitse leger op dezelfde datum begonnen over de Maas te trekken, zowel in

Nederland als in België, hetgeen te denken geeft, dat de vijandelijke staf het wegtrekken van zijn colonnes heeft geregeld, rekenend op de toestemming van Nederland.

Men moet niet vergeten, dat in Belgisch Limburg het Duitse leger zijn grootste centrum van levensmiddelen voor troepen had (Beverlo) en zijn belangrijkste centrum van machinegeweren (Tongeren) en dat alle depots van het vierde leger, ook dat van de vliegparken in Vlaanderen rondom Antwerpen waren geconcentreerd ten gevolge van de terugtocht van oktober. Hieruit wordt ten volle duidelijk welk een grote dienst aan Duitsland is bewezen door een leger toe te staan, in plaats van een omweg te maken over Visé, om Nederlands Limburg en de wegen en spoorwegen te overvullen en rechtstreeks van België naar Duitsland te trekken, daar de genoemde wegen nauwelijks voldoende waren voor het wegvloeiën van andere troepen.

Het is geoorloofd te zeggen, dat, als de doortocht zou geweigerd zijn, een groot percentage van de contingenten, die Limburg zijn gepasseerd, het Belgisch grondgebied niet zouden hebben kunnen verlaten binnen de door de wapenstilstand voorgeschreven termijn, en gevangen gemaakt zouden zijn. Maar niet alleen zijn deze manschappen en dit materiaal aan gevangenneming onttrokken, maar de manschappen, die over Limburgs gebied zijn ontsnapt, zijn altijd nog in de gelegenheid de wapens weer tegen ons op te nemen.

Overigens weet de Belgische regering, dat vee, wagens en andere goederen, toebehorend aan de bevolking van Belgisch Limburg, en opgevorderd of gestolen door de Duitsers, Nederlands Limburg zijn gepasseerd. Deze goederen zou men ter plaatse hebben moeten achterlaten, indien de wegen van Nederlands Limburg niet voor de vijand hadden open gestaan, zodat de doortocht voor een Duits leger

mogelijk was door een provincie, die het noorden van België dekt. De regering heeft een precedent geschapen dat onze veiligheid raakt.

Tegen de Belgische inlijvingsplannen.

Het bestuur van de Nederlandse journalistenkring, een vereniging, waarbij de overgrote meerderheid der journalisten in Nederland, leden van alle politieke en religieuze partijen, zijn aangesloten, heeft in zijn vergadering van zaterdag de campagne behandeld, die in een deel der buitenlandse pers tegen ons land wordt gevoerd.

Het bestuur machtigt het volgende openbaar te maken, bij welke verklaring de vertegenwoordigers van de Nederlandse R. K. journalistenvereniging zich hebben aangesloten.

Met groot en innig leedwezen constateert het bestuur, dat het klaarblijkelijke doel van de door verschillende buitenlandse journalisten gevoerde beweging is, een deel van het Nederlandse grondgebied te annexeren ten bate van België.

Het is door deze houding van buitenlandse collega's in hoge mate gegriefd en teleurgesteld.

Vele journalisten uit bevriende landen hebben gedurende de oorlog kortere of langere tijd in ons land vertoefd. Ze hebben daar ongetwijfeld gezien, niet alleen hoe ons volk met ontzaglijke bezwaren van economische aard te worstelen heeft gehad, zodat het meermaals aan de rand van een hongersnood stond, maar ook, hoe onze regering ingewikkelde moeilijkheden van politiek karakter heeft moeten overwinnen en dit, zonder naar links of naar rechts te kijken, wist te bereiken door het voeren van een eerlijke, zuivere neutraliteitspolitiek, aldus er in slagend, de positie van Nederland hoog te houden en het volkenrecht, ten bate van de gehele mensheid, te dienen.

Ze hebben tevens kunnen aanschouwen, hoe die geweldige economische en politieke moeilijkheden voor onze regering en ons volk geen beletsel zijn geweest om jegens honderdduizenden vreemdelingen van allerlei nationaliteiten gastvrijheid te betrachten en hen van onze nooddrift te geven wat zij behoefden. Ondertussen wapperde de vlag van het Hollandse Rode Kruis op of bij vele slagvelden.

Moet ons volk, dat onverdroten vasthield aan de heiligste beginselen van recht en naastenliefde thans worden beloond met een inbreuk op zijn grondgebied? Moet thans tegenover ons een zo grove rechtsschending plaats hebben? We kunnen en willen niet geloven, dat de regeringen van bevriende landen daartoe zullen overgaan, maar het grieft ons, dat er buitenlandse journalisten zijn, die er toe aanzetten.

Het bestuur van de Nederlandse journalistenkring, dat in het begin van de oorlog in de buitenlandse pers plaats vroeg en kreeg voor gedocumenteerde tegenspraak van het valse gerucht, dat Duitse troepen over ons grondgebied zouden zijn getrokken, richt zich thans andermaal tot de collega's in den vreemde, niet om hun een gunst te vragen, doch om tegenover hen met fierheid een beroep te doen op hun gevoel van rechtvaardigheid en op het goed recht van het kleine volk.

Het protesteert krachtig tegen de beschouwingen, waarin annexatie van een deel van Nederland wordt bepleit.

Het wenst uiting te geven aan zijn onwrikbare overtuiging, dat deze oorlog, die begon met onrecht tegen België door de thans overwonnenen, niet kan eindigen met onrecht tegen Nederland door de overwinnaar, en ten bate van België gepleegd, zonder dat voor vele geslachten in het gemoed van ons volk een diepe wrok zou zijn

gelegd, terwijl daar tegenover een eventuele annexatie aan het Belgische volk geen voldoening en aan het Belgisch grondgebied niet meer betekenis kan geven.

Het wenst er daarbij in het bijzonder de aandacht van de Belgische collega's, onder wie er gelukkig reeds verschillende zijn, die zich tegen de annexatiebeweging verzetten, op te vestigen, dat Nederland en België in de toekomst, vooral op economisch gebied, meer en meer op elkaar aangewezen zullen zijn en gelijke belangen zullen hebben, dat dus ook het belang van België niet anders dan ernstig geschaad zou worden door de gevoelens van afkeer en verontwaardiging, die voor onafzienbare tijd in het Nederlandse volk zouden worden gelegd, wanneer zijn grondgebied zou worden geschonden, en dat veeleer op middelen moeten worden gezonnen, om beide landen in het nieuwe tijdperk van opbouw en herstel tot elkaar te brengen, in plaats van ze, misschien voor goed, van elkaar te vervreemden.

Het bestuur richt zich daarom namens de Nederlandse journalisten tot de buitenlandse collega's, die in de bovenbedoelde geest hebben geschreven, om van hen te vragen, dat zij de campagne tegen ons volk zullen staken en recht zullen betrachten jegens Nederland, dat in de stormen van deze tijd de banier van het internationale recht onverpoosd en standvastig heeft hooggehouden.

De gemeenteraad van Kessel heeft zaterdag vergaderd met de besturen der plaatselijke organisaties ter bespreking van de actie betreffende de annexatieplannen van België. Met algemene stemmen werd besloten, aan de koningin een brief te richten met betuiging van trouw en bereidverklaring om de nationale eenheid, zo nodig, metterdaad te verdedigen.

Rotterdam – Belgische geïnterneerden.

Hedenvoormiddag om twintig over elf zijn de Belgische geïnterneerden, die tot dusver hier ter stede, te Overschie, Schiedam, Maassluis, aan de Vondelingenplaat, te Woerden, Oudewater, Gouda, Ridderkerk, Krimpen aan de Lek en Papendrecht verblijf hielden, samen ruim 60 officieren en 900 onderofficieren en manschappen, met een Belgische trein van het station Delftse poort hier naar Kapellen in België vertrokken. Allen kwamen bijeen op het stationemplacement aan de Molenwaterweg. Er heerste zoals te begrijpen is een zeer opgewekte stemming onder hen. Op genoemd emplacement werd ook afscheid genomen van de vrouwen, kinderen en meisjes, die later zullen volgen. De muziek van de Belgische militairen ging ook mee.

Onder de terugkerende officieren zijn luitenant-kolonel De Clercq en vier kapiteins.

Eerste luitenant C. van Hoek maakte de reis tot Essen, vanwaar hij hier terugkeert tot afwikkeling van de lopende zaken betreffende de internering.

Onze correspondent te Brussel seint, dat de stad Luik op 22 december de gezanten Brand Whitlock, markies de Villalobar en van Vollenhoven zal ontvangen, teneinde hun de dankbaarheid van Luik uit te drukken en hun het ereburgerschap van de stad toe te kennen.

Uit Den Haag is een telegram van de volgende inhoud aan de Belgische minister van posten en telegrafie gezonden:

Ondergetekenden, in naam van een 50 telegrafisten in Den Haag, allen bedreven in Hughes en Morse, verzoeken uwe excellentie hun mede te willen delen de voorwaarden en traktement, waarop genoemde telegrafisten in dienst van de posten en telegrafie van België kunnen treden.

Met een extra trein zijn hedenmorgen 500 Belgische geïnterneerde militairen uit Friesland naar Antwerpen vertrokken.

Nederland en België (ingezonden stuk).

Den Haag, 14 december 1918.

Geachte redactie,

Mag ik onder ogen van uw lezers enige beschouwingen brengen, aangaande het stuk "waarom Zeeuws Vlaanderen Nederlands wil blijven" verschenen in het ochtendblad van heden?

Wij zijn het over zeer veel punten volkomen eens, niet het minst met hetgeen de geachte inzender vooruitzet over de inmenging van professor Nijs. We beamen volkomen, dat het Vlaamse land het niet haalt tegenover Nederland voor wat betreft het ambachtsonderwijs op het platteland en in het middelbaar en het volksonderwijs; dat een statistiek over de analfabeten in de verschillende landen niet ten gunste van het Vlaamse land zou uitvallen, enz., enz. Dat zijn van die wondenplekken, waar de Vlamingen dag aan dag zelf op wijzen in hun bladen en die dus niets nieuws brengen. Doch, waar de geachte inzender zijn verwondering uitdrukt over de vrij oppervlakkige wijze, waarop men een annexatie tracht goed te praten, is er nog wel een woordje te zeggen.

Slechts enkele Vlamingen zegt hij, namen de handschoen voor Nederland op. Indien de geachte inzender wist wat er door de Vlamingen en de Vlaamse pers reeds is en nog steeds wordt gedaan, dan zou zijn oordeel niet zo onbillijk luiden. De gehele Vlaamse pers is tegen annexatie en verdedigt Nederland. Standaard, Laatste Nieuws, Volksgazet, Ons Vaderland en al de Vlaamse bladen, die ons thans, hoewel onregelmatig, uit België bereiken spreken in dezelfde toon. Zelfs het Handelsblad van Antwerpen, dat het eerst het

nieuwtje de wereld inzond, als zouden de Limburgers zelf annexatie gevraagd hebben, maakt thans front met andere Vlaamse bladen. Wat enkele Vlamingen hier te lande in de Hollandse bladen schreven, kan daarbij gerust over het hoofd worden gezien, omdat, zoals men reeds zeer terecht opmerkte, het niet hier te lande, maar in België zelf is, dat de gevoerde actie moet worden tegengegaan. Indien men hier al de protesten afdruckte, die door in Nederland vertoevende Vlamingen worden gehoord, uw inzender zou verwonderd zijn.

Ik ontving hedenochtend nog het volgend schrijven van een geïnterneerde:

Geachte heer Hullebroeck,

Het zal overbodig zijn u iets mede te delen aangaande hetgeen op het ogenblik in de Belgische pers gebeurt. U weet beter dan ik, dat er te velde wordt getrokken om ons zusterland te beroven van enkele stroken grondgebied.

Ik weet, dat u de Nederlandse toestanden volkomen kent en dat u een vurig voorstander is om de vriendschapsbanden tussen Nederland en België dichter aan te halen. Ik voel mij er toe gedwongen te vragen (zoals naar ik hoop, het al menig Belg voor mij gedaan heeft) of u het niet noodzakelijk acht een beroep te doen op alle Belgen, hier in Nederland vertoevend, ten einde een vlammend protest te richten tot de Belgische pers, die in een paar dagen alles verspeelde, wat wij gedurende vier lange jaren en ten koste van veel bloed gewonnen hadden "onze eer".

Ik hoop dat België nog zonen genoeg telt om zijn eer hoog te houden en ze zullen laten blijken dat ze geen ondankbaren zijn, zoals de Nederlanders op het ogenblik met recht beweren. Ze zullen verhinderen dat onze goede faam beklad wordt door een handjevol

chauvinisten die maar in de wereld geschopt schijnen te zijn om een ander kwaad te berokkenen.

Iedere Belg die het hart op de rechte plaats draagt zal zich eerbiedig het hoofd ontbloten voor wat Nederland gepresteerd heeft op het gebied van de gastvrijheid. Daarom ook moeten wij schouder aan schouder het gedane onrecht trachten goed te maken, opdat wij niet meer hoeven te blozen tegenover onze gemoedelijke en vredelievende noorderburen.

We zullen het initiatief tot zo'n gezamenlijk protest niet nemen, ten eerste, omdat reeds te veel burgers en geïnterneerden weg zijn en nog dagelijks vertrekken en zo'n protest dus niet zou weergeven wat ervan wordt verwacht en ten tweede, omdat wij geen olie op het vuur willen gieten. De gemoederen in België zijn abnormaal opgewonden, laten wij de mensen tot bezinning brengen. Ik ben er echter van overtuigd dat Holland vertrouwen heeft in het Vlaamse land, dat het zijn stambroeders niet aanziet als medestokers en hier ontmoeten wij de bemerking van uw correspondent, waar hij zegt dat "de overige Belgen en ook de Frans-Belgische bladen, die vier jaar lang in Nederland gastvrijheid vonden, al dan niet opzettelijk blijven zwijgen, alsof spreken hun onmogelijk was".

Laat mij nog eens de nadruk erop leggen dat de lastercampagne is uitgegaan van de franskiljonse bladen, dat zij nog steeds uitsluitend door dezelfde bladen wordt voortgezet, dat het dus ook niemand zal verwonderen dat de hier te lande verschijnende Frans-Belgische bladen Nederland niet steunen, dat de Vlamingen met die bladen niet veel gemeen hebben en dat het dus ook billijk is, dat ze nu ook met een ander oog worden bekeken.

De Vlamingen maken thans een zeer zwarte en zware tijd door. Laten de Nederlanders ze toch niet onbillijk beoordelen! Dat ze hier

tenminste de morele steun vinden waarop zij als stam- en taalverwant recht hebben.

Hoogachtend,

Emiel Hullebroeck.

Den Haag, 14 december 1918.

Zeer geachte redactie,

Met enige hier gevestigde Vlamingen spraken wij onderling over de snode plannen betreffende Zeeuws Vlaanderen en Limburg, en geen van ons kon genoegzaam sterke uitdrukkingen vinden, om die plannen van onrecht en ondankbaarheid naar waarde te betitelen. Een der vrienden, wellicht een zwartkijker, meende toch, dat de zaak – zo niet door België, dan toch door de entente – beklonken en de kogel reeds door de kerk was, waarop wij dan ook de diefstal van twee provincies vergeleken bij de daad van de logé, die de gastvrijheid beloont met het in zijn zak moffelen van de zilveren couverts van zijn gastheer, en ik herhaalde de fantastische zedenles van La Fontaine's fabel, "de wolf en het lam": de wolven hebben gelijk, de lammeren hebben altijd ongelijk.

We kunnen ook niet dulden, dat over die zaak slechts een enkel woord gerept zou worden; we dulden ook niet, dat men bv. zou zeggen: ja, men zou die zaak van de Scheldemonding, van Zeeuws Vlaanderen, van Limburg, in der minne met Nederland kunnen schikken. En wij zeggen: neen, volstrekt niet, daarover mag op dit ogenblik met geen enkel woord gesproken worden, elke uiting daaromtrent is reeds een schreeuwend onrecht; het zal steeds uitgemaakt zijn, dat de honderdduizenden van mensen, die Nederlandse gastvrijheid genoten er ter beloning met twee provincies zijn van doorgetrokken, zo, en niet anders. En waar blijft

het zogenoemde zelfbeschikkingsrecht? Men moet het eens beproeven! Thans zien wij reeds gans Limburg in gisting, niemand wil er Belg worden.

In 1892-93 heeft men getracht van de Belgische Baarle-Hertogers Hollanders te maken, en van die van Ulicoten Belgen, doch de tegenstand van allebei was zo hevig, dat de Belgische kamer de zaak in de vergeethoek moest leggen, en toen was men kalm en bedaard, terwijl het thans overal naar kruut ruikt. Wat zou het dan nu zijn?

Kortom, de Vlamingen hier, protesteren tegen elke afdreiging van Nederlands grondgebied, omdat, onder welke termen ook, het een onverantwoordelijk onrecht zou zijn.

Er zijn bovendien in België verdrukte Vlamingen genoeg, zonder dat een paar honderdduizend Nederlanders de hoop komen vergroten, om het Franse juk van de Belgische staat op de schouders te nemen.

U beleefd verzoekend dit protest onder "ingezonden stukken" in uw geëerd blad op te nemen, noem ik mij met de meeste hoogachting,

Uw dienstwillige Flor Heuvelmans,
Oud volksvertegenwoordiger.

De scheepvaart op Antwerpen.

Antwerpen, 15 december. Het stoomschip Stad Antwerpen is eergisteren met 380 passagiers onder wie het personeel van het Belgische ministerie van koloniën en vluchtelingen uit Londen aangekomen.

Het stoomschip Casparia is, eveneens uit Londen, aangekomen met 1483 militairen.

Nederland en België.

(Officieel). De minister van buitenlandse zaken maakt het volgende bekend:

in een nota, welke de Belgische regering blijkens het maandagochtendblad aan de pers heeft doen toekomen naar aanleiding van een communiqué van het Nederlands gezantschap te Brussel, wordt gemeld, dat de Nederlandse regering, toen zij op 12 november toegang aan Duitse troepen verleende, blijkens een schrijven van dezelfde dag aan de Belgische regering weigerde, de Belgische geïnterneerden vrij te laten zonder voorafgaande instemming der Duitse regering.

Naar aanleiding hiervan wordt opgemerkt, dat bedoeld schrijven het antwoord bevatte op een brief van de Belgische gezant van 4 oktober, waarin deze aan de Nederlandse regering had gevraagd, de Belgische geïnterneerden op haar eigen verantwoordelijkheid in vrijheid te stellen, voornamelijk op grond, dat hen geen voldoende voedsel kon worden verschaft. In dat antwoord zette de Nederlandse regering uiteen, waarom zij niet gerechtigd was, tot de invrijheidstelling op die grond, zonder de instemming der andere oorlogvoerende partijen te vragen. Het onderwerp, dat in die brief van 12 november werd behandeld, hield generlei verband met de op 11 november tot stand gekomen wapenstilstand, en de brief was reeds eerder bevestigd.

Uit het bovenstaande blijkt, dat de samenkoppeling van het Nederlandse antwoord op de Belgische vraag van 4 oktober met de gesloten wapenstilstand op een misverstand bij de Belgische regering berust.

Toen na de wapenstilstand tot vrijlating van de geïnterneerden werd overgegaan, werd dit aan de Belgische gezant mondeling door de chef der politieke afdeling op het departement van buitenlandse

zaken medegedeeld, met verzoek, de Nederlandse regering wel te willen verwittigen, zodra de toestand in België het vertrek der geïnterneerden naar België zou gedogen. Deze mededeling geschiedde op 13 november, voor de samenkomst, waarin aan de gezant de mededeling werd gedaan en uitlegging werd gegeven van het voornemen der regering ten aanzien van de Duitse troepen.

Op de overige opmerkingen, vervat in de persnota van de Belgische regering, behoudt de minister van buitenlandse zaken zich voor, terug te komen.

Een aantal in Den Haag wonende Zeeuwen hebben heden aan ds. Pattist, onder wiens leiding vandaag te Schoondijke een protestvergadering is belegd, het volgende telegram gezonden:

Wij, geboren in het land van Cadzand, stemmen geheel in met uw protest tegen de pogingen tot geschiedenis-, volksaard- en rechtsverkrachtende afscheuring van Zeeuws Vlaanderen van Nederland.

De Peuple van Brussel meldt, dat een afvaardiging van de federatie van Belgische socialistische coöperaties naar Engeland zal gaan, om daar overleg te plegen met de grote Engelse coöperaties aangaande de voedselvoorziening van de leden van de Belgische coöperaties.

Onze Brusselse correspondent seint:

Met het aan het verkeer onttrekken van de merken zal heden (maandag) in de provincie Antwerpen een aanvang worden gemaakt.

Gisterochtend hebben de Belgische geïnterneerde studenten te Utrecht, die heden zijn vertrokken, hun afscheidsbezoek bij professor Schrynen gebracht, en hun woordvoerder, de heer Louis Robs, betuigde, onder aanbieding van een huldeblijk, dank voor al het

genotene met de verzekering, dat zij het gastvrije Nederland nooit zouden vergeten en zo vaak en zo spoedig mogelijk hier zouden terugkeren.

Van zijn kant dankte professor Schrynen voor het in de universiteit en in hem gestelde vertrouwen, en hij drukte de wens uit, dat zij allen krachtig zouden meewerken aan het herstel van de door Nederland zozeer gewaardeerde Belgische beschaving. Als Limburger, zo ging de hoogleeraar voort, ben ik in deze tijdsomstandigheden wel enigszins beducht, mijn sympathie voor België uit te spreken, omdat men dan blootstaat aan kwaadwilligheid van bladen als La Metropole, die op Limburgse sympathie en huldebetoon azen, om het als annexatiebetoging te kunnen interpreteren. Wat dit punt betreft, ik hoop, dat gij uw dankbaarheid metterdaad zult weten te tonen, door in uw land teruggekeerd, de lastercampagne van bladen als La Metropole, le Vingtième Siècle en dergelijke tegen te gaan, die onder buitenlandse invloed de toestand van ontspanning, waarin het volk na vier lange oorlogsjaren verkeert, tot hun misdadige doeleinden trachten te gebruiken. Zorg ervoor, dat de voortreffelijke verstandhouding tussen Nederland en België, die ge zelf hebt helpen bevestigen, niet tengevolge van ijverige en egoïstische inblazingen uit den vreemde zou verstoord worden.

Deze woorden vonden de levendigste instemming.

Men schrijft ons:

Het door talrijke rijkstelegrafisten te Amsterdam, 's-Gravenhage en Rotterdam aan de Belgische regering gerichte verzoek om hen in Belgische staatsdienst bij het dienstvak der telegrafie te willen overnemen, kan wel niet anders beschouwd worden dan als een dreigement aan onze regering om ten spoedigste een betere bezoldiging in te voeren. Wanneer men nu in aanmerking neemt, dat

overall, lang voor deze actie, bekend werd gemaakt, dat de minister van waterstaat aan de directeur-generaal heeft opgedragen, een nieuwe salarisregeling voor het gehele personeel te ontwerpen mag deze daad, die in het licht van deze toezegging gezien, toch werkelijk antinationaal is, ondoordacht worden genoemd.

België, het dichtst bevolkte land der aarde, zal wel nooit behoefte hebben aan uitheemse krachten. Een voorname factor is bovendien over het hoofd gezien: de salarissen bij de posterijen, telegrafie en telefonie in België staan beneden die in ons land genoten en wel voor alle groepen. Dit spruit hoofdzakelijk voort uit de rekrutering van bijna het gehele personeel uit de laagste rangen waaraan geen grote eisen van elementaire ontwikkeling wordt gesteld.

De telegrafieverbinding tussen Rotterdam en Brussel is hersteld., Die met Antwerpen wordt binnen enkele dagen verwacht.